

Chris Patten, giver udtryk for de samme stemninger, når han kritiserer USA's afvisning af Den Internationale Krigsforbryderdomstol, nej til minforbud, nej til aftaler om mindre våbenkontrol, nej til kontrol med biologiske våben, nej til Kyotoprotokollen.

Han nævner også uenigheden omkring bl.a. brugen af dødsstraf. Han nævner uenigheden om politikken i Mellemøsten, hvor Europa jo skal være dem, der holder fast i kravet om en afbalanceret løsning, der kan bringe den israelske kolonipolitik til afslutning og sikre skabelsen af en levedygtig palæstinensisk stat.

Se, hverken Madeleine Albright eller Chris Patten, som jeg er enig med, som Socialdemokratiet føler sig i overensstemmelse med, kan beskyldes for at være antiamerikanske, men de taler jo unægtelig om præcis et modsætningsfyldt partnerskab.

Jeg er enig med statsministeren i, at det, der forener, er stærkere, end det der skiller. Det er jo slet ikke det, vi er uenige om. Derfor er den udlægning, statsministeren giver af mine bemærkninger, igen i dag fusk, fup, forvanskning.

Kernespørgsmålet i det her er ikke, om det, der forener, er stærkere end det, der skiller. Kernespørgsmålet er, om man skal logre af begejstring over alt det, den amerikanske regering siger, eller prøve at påvirke ved at stille stærkt op i en europæisk enighed på de synspunkter, som skiller, så den amerikanske regering kan nærme sig vore.

Kl. 0.10

Så sagde statsministeren, at vi havde jo ikke fortalt noget om, hvad vi ville på en række områder. Jo, jeg fortalte faktisk ganske meget om de pejlemærker, vi havde for uddannelse, for arbejdsmarked. Og hvad angår ønskerne for finansloven for 2003, ja, der kunne vi med ærlig vilje fra regeringen omkring det forslag til vedtagelse, hr. Stavad fremsatte, måske være kommet frem til et fælles beslutningsgrundlag om noget, vi kunne blive enige om.

På udlændingepolitikken gav jeg meget klare svar. Jeg tror ikke, statsministeren var her, da jeg gjorde det, så det kan være grunden til, at han ikke har hørt dem. Bredt samarbejde havde været klogt, men en vetoret fra Dansk Folkeparti mod at rette fejl havde været meget uklogt.

Så talte statsministeren om kredsen omkring Mogens Lykketoft. Jeg går ud fra, at statsministeren i den forbindelse tænkte på Socialdemokratiet.

Holdning til skattestop: Statsministeren spurgte, hvad Socialdemokratiets holdning til skattestop var. Socialdemokratiet og regeringen har, så vidt jeg er orienteret, samme mål for 2010 med hensyn til skattetryk. Det er i hvert fald meget små nuancer. Vi kender bare andre, som vi synes fortjener at blive lettet, end dem, regeringens letter, ikke folk med mange penge, men folk med hårdt arbejde og få penge.

Så er der kommunerne, og om dem vil jeg bare sige, at det, der er problemet, er, om statsministeren vil holde sit meget udtrykkelige løfte fra valgkampen om at betale for, hvad regeringen bestiller af forbedringer ude i kommunerne. Hvis tiden havde tilladt det, kunne jeg læse en haglbyge af citater op fra hr. Ejgil W. Rasmussen, KL's formand, der præcis peger på det problem, at regeringen hverken vil anvise, hvor de skal skære, eller levere dækning for det, som regeringens medlemmer lover.

Så vil jeg sige til sidst – næstsidst – omkring Farummodellen: Statsministeren holdt den 5. juni sidste år en meget ubehagelig tale, hvor han også prøvede at beskyldte mig, som kun er gået forbi Arbejdernes Ligkistemagasinet, for de ting, der er foregået derinde. Med den voldsomme reklame, Venstres formand nu i årevis har gjort for Farummodellen, så var det mindste, man kunne forvente her i dag vel, at statsministeren som politisk leder for Venstre havde påtaget sig det politiske og moralske ansvar for Venstrekommunens fallit. Det havde været i stil med den dér tale fra den 5. juni 2001. Men statsministeren og jeg skal ud til grundlovstale på onsdag sammen, og så regner jeg med at få den dér vedkendelse af det moralske ansvar for det storslåede eksperiment i Farum.

Må jeg så sige til sidst omkring vedtagelserne: Det havde jo været rart med noget sagkyndig rådgivning om, hvem der var de dårligst stillede her i samfundet. Men det ligger jo meget godt i tråd med regeringens holdning til sagkyndig rådgivning, smagsdommere, at sådan noget vil man ikke have. Man vil selv bestemme, hvem der er de dårligst stillede, og det ender så med at blive 200 millionærer, der skal have 100 mio. kr. Det har vi jo prøvet her i foråret.

Jeg kan sådan set godt forstå, at regeringen kommer til denne her konklusion omkring vores forslag til vedtagelse. Jeg har lidt sværere ved at forstå, at fru Pia Kjærsgaard ikke kan stemme for denne vedtagelse. For jeg mener, at her først på eftermiddagen var fru Pia Kjærsgaard oppe og ligesom efterlyse, hvor vi kunne finde fælles